

Андрій МАЛИШКО

БАЛАДА ПРО ВІЧНОГО СИНА

Під димне маєво руде
Вдивлялася з турботою.
— А мій Іванко з вами йде?
— Іде, іде з піхотою.
Вставала мати в ранній час,
Брела стежками млистими.
— А мій Іванко тут між вас?
— Отам іде з танкістами.
До бойових брела застав,
Де сонце сяло русенько.
— А мій Іванко не відстав?
— Ні, ні, іде, матусенько...
Хоч він уже не знав доріг,
В пороховому сутежі,
Хоч він упав, як з боєм біг,
Під артнальотом в Лютежі;
Не пив води, не чув трави,
Не дихав під загравою,
Русявий чубчик голови
Уже зростав отавою.
А їй здається із приміт,
Що він іде, агукає,
І десять літ, і двадцять літ
У рідну шибку стукає...

ВІДПОВІДЬ ДО ЛИСТКА ВІД 21 ЧЕРВНЯ